

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

AART VAN DER LEEUW, *Ik en mijn Speelman*, een luchthartige geschiedenis, Rotterdam, Nijgh & van Ditmar, 1927.

Wij leven, helaas, in een tijd, waarin bijna al wat er verschijnt aan werkelijk waardevolle, uitmuntende litteratuur — poëzie of proza — wordt overschreeuwd, overweldigd, van de markt gedrongen door de enkele mode-boeken, de z.g. „best sellers” — de zinlooze uitdrukking zal wel uit Amerika stammen — waarover de z.g. lezers elkaar allemaal napraten en aan wier succes ten slotte iedereen zich verbeeldt zijn bijdrage te moeten leveren. En zoo twijfel ik dan ook niet, of het nieuwe boek van Aart van der Leeuw — een schrijver wiens producten bij mijn weten nooit tot de best sellers hebben behoord — zal tot de notie van het groote publiek nauwelijks doorgedrongen zijn.

Gelukkig echter is er, behalve het kwasi-almachtige groote publiek, ook nog een ander, een laat ons zeggen: kleiner, maar dat zich daarom nog niet in snobbistisch zelfbehagen met „the happy few” betitelt. Ik bedoel immers die werkelijk, God zij dank, nog vrij aanzienlijke geestelijke garde van gevoelige, nadenkende en aandachtig levende menschen — waarvan velen zeer zeker niet in staat zijn zich kostbare bibliofilen-uitgaven aan te schaffen — die de waardevolle kern van een volk uitmaken, en door wier bestaan althans de uitgave van werkelijk mooie, fijne litteratuur — poëzie en proza — mogelijk is.

Aan dat publiek zij de lezing van „Ik en mijn Speelman”, het nieuwste boek van den dichtertlijken prozaïst Van der Leeuw ten zeerste aanbevolen.

Er was een tijd waarin men eenigszins mocht vreezen voor de litteraire ontwikkeling van dezen wel altijd fijn-begaafden en -beschaafden, maar niet over-krachtigen prozaïst. Hij vertoonde toen zoo duidelijk zijn bewondering voor zijn sterkeren geestverwant Arthur van Schendel, en diens invloed op zijn stijl en factuur was dan ook onmiskenbaar. Er kwam iets overzoets, fraais en glads, iets geslepens in het proza van den jongeren schrijver, dat hij van zijn voorganger scheen te hebben afgezien, en zelfs diens al te zeer vooropgestelde, soms niet weinig pronkerige „poëtisch-doen” scheen groote bekoring voor hem te hebben. Men kan het met te minder aarzeling constateeren nu Van der Leeuw blijken geeft dezen invloed grootendeels overwonnen te hebben. Grootendeels — niet geheel en al. Er zijn nog enkele niet geheel verantwoorde, min of meer coquette vaagheden ook in dit laatste werk van hem overgebleven. Maar hij komt er dan toch meer en meer bovenuit.

„Ik en mijn Speelman” is inderdaad, zooals de titel zegt, een lucht-